

lyse, hvorledes jeg opfatter den Bevægelse, der for Dieblisset er i Befolkningen, og som jeg tillægger Betydning, uden at jeg for Dieblisset er istand til at sige, hvad der kommer ud deraf. Jeg stal slutte med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg). Hver Gang vi i denne Samling forhandle Spørgsmaal vedrørende Militærvesenet, kommer det ærede Medlem tilbage til de Forhandlinger, som fandt Sted forrige Aar, og som førte til Hærløvens Revision. Jeg kan være enig i at beklage, at det ikke lykkedes at føre denne Revision igjennem paa ordinær Maade; men stal Skylden søges, saa maa det ærede Medlem dog egentlig ikke vaske sine Hænder i Ustyldighed, thi en væsentlig Del af Skylden for, at det ikke lykkedes, ligger hos ham. Det kom jo dog dertil, at et Flertal af Folkethinget og et Flertal af Landstinget enedes om en Lov, som derefter blev accepteret af Regeringen, og som altsaa er lovlig vedtagen og gjældende Lov. Jeg forstaar derfor ikke det ærede Medlems Modstand. Det ærede Medlem har jo gennem mange Aar hævdet Flertallets Ret; men Flertallets Ret maa dog blive den samme; hvad enten det ærede Medlem hører til Flertallet eller ikke; det kan dog ikke gjøre nogen Forskjel. (Stemmer: Jo!) Ja, den Forskjel kan jeg ialtsald ikke erkjende, fordi den er logisk urigtig efter hele det ærede Medlems Betragtning. Altsaa det Faktiske er, at vi have en Hærlø, vedtagen paa den Maade, som det ærede Medlem indtil Juli 1880 ansaa for rigtig, men fra den Tid er det blevet fuldstændig galt, fordi det gik det ærede Medlem imod og han kom i Mindretal. Jeg forstaar, at det ærede Medlem kjæmpede imod Lovens Vedtagelse paa alle mulige Maader, det finder jeg naturligt og fra hans Side Pligt derimod finder jeg det ikke naturligt, at det ærede Medlem fortsætter sin Opposition udover den rigtige Grænsse, og ganske særlig finder jeg det unaturligt, fordi det ærede Medlem ofte har udtalt sig stærkt og varmt for Fædrelandet, og hvad man skylber det, og har søgt at give det Udtryk i en Udtalelse, at han vil værgе sit Land. Jeg tvivler ikke paa Oprigtigheden af det ærede Medlems Fædrelandskjærlighed; men det forekommer mig dog noget eienommeligt at ville værgе sit Land paa den Maade, at han her i Thinget gjør Strife overfor enhver Behandling af Hærvæsenet og at han ved de Møder, der holdes udenfor Salen, søger at skabe Uvillie mod den bestaaende Hærlø, som ganske vist ikke er til dens Gavn. Thi det maa dog erindres, at saavel Hærløven af 1867 som den af 1880 er bygget paa Befolkningens Medvirkning og Velvillie, og glippe de to Forudsætninger, vil den Hærlø, vi derigjennem kunne skabe, ikke kunne gjøre den Fyldest, der er forudsat. Det forekommer mig derfor, at det vilde være korrektest fra det ærede Medlems

Side, om han her ved Forhandlingerne — det vilde jeg finde ganske naturligt — saae paa den finansielle Side af Sagen og virkede hen til, at der skete Reskottelser for at begrænse Bevillingerne, men det forekommer mig unaturligt, at det ærede Medlem ialtsald efter Betænkningen og efter sine Udtalelser synes kun at ville gaa den modsatte Vej og nærmest synes at ville opstille Fremtidsberegninger, for derigjennem at gjøre Bevillingen saa stor som mulig. Jeg beklager, om dette skulde være sket af Hensyn til den Tid, som vi i indværende Aar komme til at gaa imode. (Ubrudelse). Ja jeg beklager det, thi sandelig, Forholdene ere ikke saaledes i Dieblisset, at det er det, der netop nu burde staa paa Dagsordenen mellem os. Det kan være, at andre ærede Medlemmer ere i det heldige Lilsælde at se Forholdene lyst; jeg kan det ikke. Jeg tror, at man efter hele Stillingen i Europa for Tiden maa være belavet paa, at Krigen kan komme uventet, og jeg spørger, naar det atter kalder til Kamp, hvad venter man sig da af en Hærlø, der bæres af Befolkningens Uvillie, som man selv har skabt. Hvad vi end kunne twists og kampe om — der er Spørgsmaal nok endda, — saa synes denne Sag mig dog at maatte være et neutralt Omraade, og det forekommer mig, at der for os Alle kun er Et at gjøre i Dieblisset: endelig engang at opfylde det, der er enhver Stats første og største Pligt, inden den tænker paa det Indre: at gjøre, hvad vi kunne, for at sikre vort Stilling udadtil.

Table: Ærede Medlemmer ville jo vide, at det ikke alene er Officerer, der reise omkring i Landet for at tale om Forsvarsagen, men at der ogsaa har været et geistligt Medlem, der har reist omkring i de forskjellige Egne, for at tale om den, og jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at jeg mener, at enhver Mand har Lov til at gjøre sine Meninger gjældende; men jeg vil forøvrigt henstille, om det saa ogsaa kunde tilstedes en Mand, der havde en anden Opfattelse af disse Spørgsmaal, og som ellers sørgede for, at hans Embede blev ordentlig forvaltet, at reise om og imødegaa de Andre. Det var kun en Bemærkning, jeg vilde gjøre med Hensyn til dette Spørgsmaal. Derimod vil jeg sige, at disse Forsvarsmøder hvide jo paa en aldeles hul Grund, og hvorfor? Fordi de Herrer netop sige, at det, der er Grundlaget for hele Betragtningen, nemlig en samlet politisk Overveielse af hele Danmarks Stilling, maa man ikke tale om ved disse Møder. Men derimod maa man nok tale om en enkelt bestemt sig Idee, de have faaet, nemlig Kjøbenhavns Befæstning; det maa man tale om, det Andet skal man lade ligge. Naar det ærede Medlem lod indflyde en saadan politisk Bemærkning som den, at det var gaaet Danmark ilde i sidste Krig, fordi vi ikke havde gjort nok for vort Forsvar, kan jeg sige,